

Predmet C-35/23

Zahtjev za prethodnu odluku

Datum podnošenja:

25. siječnja 2023.

Sud koji je uputio zahtjev:

Oberlandesgericht Frankfurt am Main (Njemačka)

Datum odluke kojom se upućuje zahtjev:

16. siječnja 2023.

Podnositelj zahtjeva i žalitelj:

Otac

Druga stranka u postupku i druga stranka u žalbenom postupku:

Majka

**[omissis] OBERLANDESGERICHT FRANKFURT AM MAIN (VISOKI
ZEMALJSKI SUD U FRANKFURTU NA MAJNI, NJEMAČKA)**

RJEŠENJE

U predmetu iz područja obiteljskog prava
koji se odnosi na roditeljsku skrb nad osobom L

Sudionici u postupku:

1. dijete L, sa stalnom adresom u Poljskoj,
2. odvjetnica
skrbnica *ad litem*,
3. otac, podnositelj zahtjeva i žalitelj, sa stalnom adresom u Švicarskoj

[omissis]

4. majka, druga stranka u postupku i druga stranka u žalbenom postupku, sa stalnom adresom u Poljskoj,

[omissis] [naziv vijeća] [Oberlandesgericht] Frankfurt am Main (Visoki zemaljski sud u Frankfurtu na Majni) [omissis] [sažet prikaz tijeka postupka]

16. siječnja 2023. riješio je:

I.

Postupak se prekida.

II.

U svrhu tumačenja članka 10. i 11. Uredbe Vijeća (EZ) br. 2201/2003 od 27. studenoga 2003. o nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u bračnim sporovima i u stvarima povezanim s roditeljskom odgovornošću, kojom se stavlja izvan snage Uredba (EZ) br. 1347/2000 (Uredba Bruxelles II.a) Sudu Europske unije upućuju se sljedeća prethodna pitanja:

u kojem je opsegu regulatorni mehanizam iz članka 10. i 11. Uredbe Bruxelles II.a ograničen na postupke koji se vode u okviru odnosa između država članica Unije?

Konkretno:

1. Primjenjuje li se članak 10. Uredbe Bruxelles II.a na način da nadležnost zadržavaju sudovi u državi dotadašnjeg boravišta ako je dijete prije odvođenja imalo uobičajeno boravište u državi članici Unije (Njemačka), a postupak vraćanja na temelju Haške konvencije o otmici djece vodio se između države članice Unije (Poljska) i treće države (Švicarska) i u tom je postupku odbijeno vraćanje djeteta?

U slučaju potvrdnog odgovora na prvo pitanje:

2. Koji se zahtjevi primjenjuju na utvrđivanje zadržavanja nadležnosti u okviru članka 10. točke (b) podtočke i. Uredbe Bruxelles II.a?

3. Primjenjuje li se članak 11. stavci 6. do 8. Uredbe Bruxelles II.a i prilikom provedbe postupka vraćanja na temelju Haške konvencije o otmici djece koji se vodi u okviru odnosa između treće države i države članice Unije kao države primateljice ako je dijete prije odvođenja imalo uobičajeno boravište u drugoj državi članici Unije?

Obrazloženje:

I.

Postupak se odnosi na pitanja obuhvaćena područjem primjene članka 10. i 11. Uredbe Bruxelles II.a.

Roditelji djeteta sklopili su brak 7. ožujka 2013. u Frankfurtu na Majni. Otac ima njemačko, a majka poljsko državljanstvo. Roditelji djeteta najprije su zajedno živjeli u Frankfurtu na Majni (Njemačka). Otac se 29. lipnja 2013. preselio u Švicarsku zbog posla.

Zajedničko dijete L, koje ima njemačko, a u međuvremenu je steklo i poljsko državljanstvo, rođeno je 12. studenoga 2014. u mjestu X (Švicarska) te je od siječnja 2015. do početka travnja 2016. živjelo s majkom u Frankfurtu na Majni.

Otac je redovito posjećivao majku i dijete u Njemačkoj i zajedno su odlazili na odmore. Ured nadležan za pitanja migracije odobrio je 11. svibnja 2015. zahtjev oca za spajanje obitelji. Majka je dobila privremenu dozvolu boravka za Švicarsku, koja je vrijedila do 31. prosinca 2019.

Majka se 9. travnja 2016. preselila u Poljsku s osobom L. Pritom je majka odjavila cijelu obitelj iz Frankfurta, uz navođenje adrese oca u Švicarskoj. U ljeto 2016. majka se prijavljivala na radna mjesta u Švicarskoj. Od studenoga 2016. majka radi za društvo Zurich Insurance u Poljskoj.

Otac je obitelj najprije posjećivao u Poljskoj. Od 17. travnja 2017. majka je ocu uskraćivala kontakt sa zajedničkom kćeri te ju je bez pristanka oca prijavila u vrtić u Poljskoj. Krajem svibnja 2017. majka je obavijestila oca da će s kćeri ostati u Poljskoj.

Zahtjevom od 7. srpnja 2017. otac je preko švicarskog saveznog središnjeg tijela (Bundesamt für Justiz (Savezni ured za pravosuđe, Švicarska) u Bernu) zatražio vraćanje djeteta u Švicarsku. Taj je zahtjev odbijen rješenjem Sąda Rejonowog dla Krakowa-Nowej Huty w Krakowie (Općinski sud za Krakov-Nowa Huta u Krakovu, Poljska) od 8. prosinca 2017. uz obrazloženje da je otac dao vremenski neograničen pristanak za preseljenje majke s osobom L u Poljsku. Osim toga, sud je potvrdio da bi interes djeteta bio ozbiljno ugrožen u slučaju vraćanja u smislu članka 13. stavka 1. točke (b) Haške konvencije o otmici djece. Otac je priznao da je (jednom) bio nasilan prema majci djeteta. Žalba koju je otac podnio protiv te odluke odbijena je rješenjem Sąda Okręgowog w Krakowie (Okružni sud u Krakovu, Poljska) od 17. travnja 2018. (XII Ca 168/18).

Majka je 27. rujna 2017. u Poljskoj podnijela zahtjev za razvod braka. U listopadu 2017. majka je na općini X odjavila osobu L iz Švicarske.

Rješenjem od 5. lipnja 2018. Sąd Okręgowy w Krakowie (Okružni sud u Krakovu) privremeno je majci dodijelio roditeljsku skrb nad zajedničkim djetetom i uredio očevu obvezu uzdržavanja.

Otac nije poduzeo daljnje mjere u vezi sa zahtjevom za vraćanje djeteta na temelju Haške konvencije o otmici djece koji je podnio 29. lipnja 2018. njemačkom Bundesamtu für Justiz (Savezni ured za pravosuđe) u Bonnu.

U postupku o kojem je riječ u ovom predmetu otac je zahtjevom od 12. srpnja 2018., koji je Amtsgericht Frankfurt am Main (Općinski sud u Frankfurtu na Majni, Njemačka) zaprimio 13. srpnja 2018., u točki I. zatražio da mu se dodijeli isključiva roditeljska skrb nad djetetom, a podredno i pravo da odlučuje o mjestu djetetova boravišta.

Nadalje, otac je u točki II. zatražio da se majci odredi obveza da od trenutka stupanja rješenja na snagu vrati dijete ocu u Švicarsku.

Otac tvrdi da su se roditelji djeteta u proljeće 2015. dogovorili da će u budućnosti s osobom L živjeti u Švicarskoj. Majka je u travnju 2016. odlučila privremeno otići svojim roditeljima u Poljsku kako bi im pomogla pri gradnji kuće. Otac je na to pristao, ali je izričito ograničio to razdoblje na dvije, najviše tri godine. Dijete je u svakom slučaju trebalo najkasnije u studenome 2017. krenuti u vrtić u Švicarskoj.

Majka se usprotivila zahtjevu.

Majka tvrdi da je otac pristao na preseljenje u Poljsku i ondje sudjelovao u postupku izrade poljske putovnice. Nije postojao dogovor o vremenski ograničenom preseljenju u Poljsku, kao ni o preseljenju u Švicarsku.

Otac je 9. svibnja 2019. saslušan u prvostupanjskom postupku. Majka, koja je isto tako bila pozvana i koja je prije toga dopisom od 19. travnja 2019. zatražila saslušanje u okviru uzajamne pravne pomoći, nije došla na zakazani termin.

Otac je na tom saslušanju pojasnio da su roditelji u telefonskom razgovoru 29. siječnja 2016. razgovarali o tome da bi osoba L u Poljskoj trebala ostati najviše od dvije do tri godine i u svakom slučaju ići u vrtić u Švicarskoj.

Općinski sud odbio je zahtjev oca za dodjelu roditeljske skrbi rješenjem od 3. lipnja 2019. koje je dostavljeno 7. lipnja 2019.

Kao obrazloženje sud je naveo da sud pred kojim je pokrenut postupak nema međunarodnu nadležnost. Otac nije dokazao da postoji odgovarajući konkretan dogovor o ograničenom boravku majke i djeteta u Poljskoj. Njegovi navodi prilikom usmene rasprave od 9. svibnja 2019. protive se njegovoj prethodnoj tvrdnji iz podneska od 3. kolovoza 2018., iz kojeg proizlazi da su roditelji još u svibnju 2017. otvoreno razgovarali o trajanju boravka u Poljskoj.

Otac smatra da nadležnost Amtsgerichta Frankfurt am Main (Općinski sud u Frankfurtu na Majni) proizlazi iz članka 11. stavka 6. u vezi s člankom 11. stavkom 7. Uredbe Bruxelles II.a, kao i iz članka 10. Uredbe Bruxelles II.a. Sąd Rejonowy dla Krakowa-Nowej Huty w Krakowie (Općinski sud za Krakov-Nowa Huta u Krakovu) utvrdio je u svojoj odluci od 8. prosinca 2017. da se mjesto djetetova boravišta prije boravišta u Poljskoj nije nalazilo u Švicarskoj jer je dijete s majkom boravilo u Njemačkoj.

Otac smatra da se i u ovom postupku primjenjuju načela koja vrijede u postupcima na temelju Haške konvencije o otmici djece, u skladu s kojima osoba koja se protivi povratku djeteta mora dokazati da se osoba koja se brine odnosno koja dijeli skrb nad osobom djeteta složila s odvođenjem ili zadržavanjem ili je naknadno pristala na njega. Majka nije dostavila taj dokaz o vremenski neograničenom pristanku.

Otac dalje navodi da je u ovom predmetu u najboljem interesu djeteta da se roditeljska skrb dodijeli ocu. Majka je svojevolumnim djelovanjem zapravo onemogućila prava oca koji ima pravo na skrb i time postupila protivno najboljem interesu djeteta. Otac i u tom pogledu upućuje na načela koja vrijede u postupcima na temelju Haške konvencije o otmici djece.

Žalbom koju je 8. srpnja 2019. zaprimio općinski sud otac ustraje u svojem zahtjevu iz prvostupanjskog postupka.

Majka zahtijeva da se žalba odbije.

Predmetno vijeće u više je navrata ocu skrenulo pozornost na to da nije izgledno da će se njegova žalba prihvatiti jer se, u skladu s člankom 1671. Bürgerliches Gesetzbucha (Građanski zakonik, u daljnjem tekstu: BGB), čak ni u slučaju međunarodne nadležnosti ne može pretpostaviti da je dodjela roditeljske skrbi ocu u najboljem interesu djeteta.

Isto tako, to je vijeće ocu skrenulo pozornost na to da je prema njegovu mišljenju primjena članka 10. Uredbe Bruxelles II.a ograničena na odnose između država članica Unije te da postupak koji se vodi u okviru odnosa između Poljske i Švicarske ne može proizvesti učinke članka 10. Uredbe Bruxelles II.a.

Otac predlaže da se u okviru postupka povodom zahtjeva za prethodnu odluku Sudu Europske unije u Luksemburgu upute sljedeća pitanja:

[*omissis*] [Pitanja čije pojašnjenje traži otac. Djelomično su sadržana u prethodnim pitanjima, koja su jedina relevantna.]

Otac je 2022. u Poljskoj iskoristio pravo na kontakt s djetetom na temelju ondje donesene odredbe suda.

II.

1. Međunarodna nadležnost

Međunarodna nadležnost njemačkih sudova za postupak dodjele roditeljske skrbi pokrenut prije 1. kolovoza 2022. u načelu proizlazi iz članka 8. stavka 1. Uredbe Vijeća (EZ) br. 2201/2003 od 27. studenoga 2003. (u daljnjem tekstu: Uredba Bruxelles II.a) ako se ne primjenjuju nadređene odredbe u skladu s člancima 9., 10. i 12. (članak 8. stavak 2. Uredbe Bruxelles II.a). U skladu s člankom 100. stavkom 1. Uredbe (EZ) 2019/1111 od 25. lipnja 2019. (Uredba Bruxelles II.b),

koja je zamijenila Uredbu Bruxelles II.a, Uredba Bruxelles II.b primjenjuje se samo na postupke pokrenute nakon 1. kolovoza 2022. Kao što to proizlazi iz članka 100. stavka 2. Uredbe Bruxelles II.b., na ovaj postupak i dalje se primjenjuje Uredba Bruxelles II.a, u verziji Uredbe (EZ) br. 2201/2003.

Relevantna poveznica za međunarodnu nadležnost, u skladu s člankom 8. stavkom 1. Uredbe Bruxelles II.a, uobičajeno je boravište djeteta (a.) ako se ne primjenjuju nadređene odredbe, što je u ovom slučaju članak 10. Uredbe Bruxelles II.a (b.).

a. Članak 8. stavak 1. Uredbe Bruxelles II.a

Na temelju članka 8. stavka 1. Uredbe Bruxelles II.a, sudovi države članice nadležni su u stvarima povezanim s roditeljskom odgovornošću prema djetetu koje ima uobičajeno boravište u državi članici u trenutku pokretanja postupka.

Uobičajeno boravište utvrđuje se na temelju svih konkretnih okolnosti svakog pojedinog slučaja prema stupnju djetetove integracije u društvenoj i obiteljskoj sredini kao središta životnih interesa i središnjeg mjesta bivanja djeteta, pri čemu su relevantni trajanje, regularnost, uvjeti i razlozi boravka u nekoj državi (presude Suda od 2. travnja 2009., C-523/07, t. 42. i 44.; od 22. prosinca 2010., C-497/10 PPU, t. 47. i od 8. lipnja 2017., C-111/17 PPU, t. 42.).

Osoba L od travnja 2016. živi s majkom u Poljskoj i ondje od travnja, odnosno svibnja 2017., ide u vrtić.

U trenutku podnošenja zahtjeva u srpnju 2018. osoba L imala je uobičajeno boravište u Poljskoj, zbog čega se nadležnost njemačkih sudova ne može temeljiti na članku 8. stavku 1. Uredbe Bruxelles II.a.

b. Nadležnost u slučajevima otmice djeteta

Članak 10. Uredbe Bruxelles II.a sadržava dodatnu odredbu o nadležnosti u slučajevima nezakonitog odvođenja ili zadržavanja djeteta. U tim slučajevima međunarodnu nadležnost zadržavaju sudovi države u kojoj je dijete dotad imalo uobičajeno boravište, čak i ako dijete zasnuje novo uobičajeno boravište u drugoj državi, osim ako se ne primjenjuju posebni uvjeti.

Pritom je najprije potrebno da se u ovom postupku može primijeniti članak 10. Uredbe Bruxelles II.a.

U skladu s tekstom članka 10. Uredbe Bruxelles II.a („država članica”), primjena tog pravnog pravila ograničena je na odnos između država članica koje obvezuje Uredba Bruxelles II.a. Sud je pritom pojasnio da okolnost da se u članku 10. Uredbe Bruxelles II.a koristi izraz „država članica”, a ne izrazi „država” ili „treća zemlja” i da se u njemu određuje da dodjela nadležnosti ovisi o trenutačnom ili ranijem uobičajenom boravištu u „državi članici” a da se pritom ne navodi mogućnost stjecanja boravišta na području treće zemlje također znači da je tim

člankom uređena nadležnost samo u slučaju otmice djeteta iz jedne države članice u drugu (presuda Suda od 24. ožujka 2021., C-603/20 PPU, t. 38. do 40.).

Otac smatra da je taj uvjet ispunjen jer se ovaj postupak vodi u okviru odnosa između Njemačke i Poljske i, stoga, dviju država članica Unije koje obvezuje Uredba Bruxelles II.a. Osoba L živjela je s majkom u Frankfurtu i stoga je imala uobičajeno boravište u Njemačkoj.

Predmetno vijeće ne slaže se s tim stajalištem, nego primjenu članka 10. i 11. Uredbe Bruxelles II.a razmatra u kontekstu provedbe postupka vraćanja na temelju Haške konvencije o otmici djece. Članak 11. Uredbe Bruxelles II.a sadržava dodatna postupovna pravila koja se primjenjuju na postupke vraćanja na temelju Haške konvencije o otmici djece u kojima su i država podrijetla i država primateljica države članice Unije, odnosno države koje obvezuje Uredba Bruxelles II.a [*omissis*] [upućivanje na pravnu doktrinu]. Pravilima iz članka 10. i 11. Uredbe Bruxelles II.a s jedne se strane učvršćuje mehanizam vraćanja iz Haške konvencije o otmici djece ograničavanjem primjene iznimnih slučajeva i davanjem prednosti izvršenju naloga za vraćanje, ali s druge strane postoje posebni propisi o ubrzavanju i saslušanju, kao i obveze zaštite i informiranja zainteresiranih strana.

Sud je u presudi od 24. ožujka 2021., C-603/20 PPU, koja se odnosila na tumačenje članka 10. Uredbe (EZ) br. 2201/2003 (u ovom slučaju: određivanje boravišta u slučaju otmice djeteta), naveo da u svrhu tumačenja odredbe prava Unije valja uzeti u obzir ne samo njezin tekst nego i kontekst u kojem se nalazi te ciljeve koji se nastoje postići propisom (presuda Suda od 24. ožujka 2021., C-603/20 PPU, t. 37.). U skladu s tim, iz tumačenja teksta članka 10. Uredbe Bruxelles II.a kao i iz tumačenja Praktičnog priručnika za primjenu Uredbe br. 2201/2003 koji je objavila Europska komisija jasno proizlazi da se to pravno pravilo odnosi samo na sukobe nadležnosti između država članica, a ne na sukob nadležnosti između države članice i treće zemlje (presuda Suda od 24. ožujka 2021., C-603/20 PPU, t. 29.). Isto tako, Sud je istaknuo da su pravila o posebnoj nadležnosti predmet uskog tumačenja i da stoga ne omogućuju tumačenje koje premašuje pretpostavke izričito predviđene predmetnom uredbom, odnosno koje dovodi do toga da se u obzir uzme samo dio njihova teksta kako bi ih se samostalno primijenilo (presuda Suda od 24. ožujka 2021., C-603/20 PPU, t. 47. i 48.).

U skladu s tim, predmetno vijeće smatra da se pravila iz članka 10. i 11. Uredbe Bruxelles II.a ne mogu razmatrati zasebno.

U postupku vraćanja, koji je na zahtjev oca od 7. srpnja 2017. pokrenut preko Saveznog ureda za pravosuđe u Bernu te koji se odnosio na vraćanje djeteta u Švicarsku, nisu se primjenjivali zahtjevi za provedbu postupaka na temelju Haške konvencije o otmici djece koji proizlaze iz članka 11. Uredbe Bruxelles II.a jer Uredba Bruxelles II.a ne obvezuje Švicarsku. U skladu s tim, nakon odbijanja zahtjeva za vraćanje sud u Poljskoj nije imao ni razlog postupati u skladu s

člankom 11. stavcima 6. i 7. Uredbe Bruxelles II.a te obavijestiti sudove, odnosno središnje tijelo u Njemačkoj, o odluci o odbijanju.

Drugim zahtjevom za vraćanje, koji je otac podnio netom prije pokretanja predmetnog postupka pri njemačkom Saveznom uredu za pravosuđe u Bonnu, ne može se utemeljiti zadržavanje nadležnosti u skladu s člankom 10. Uredbe Bruxelles II.a jer se taj postupak neće voditi. U tom je pogledu važno da sud zaprimi zahtjev. Otac je naveo da u Poljskoj nije pokrenut drugi postupak vraćanja.

Osim toga, dopuštenost drugog zahtjeva na temelju Haške konvencije o otmici djece u načelu se čini dvojbenom jer bi se pravomoćna odluka žalbenog suda u Poljskoj protivila pokretanju drugog postupka na temelju Haške konvencije o otmici djece u vezi s istim predmetom. Odluke poljskih sudova sadržavaju i pojašnjenja pitanja nezakonitog zadržavanja djeteta.

2. Primjena članka 10. Uredbe Bruxelles II.a

Ako se članak 10. Uredbe Bruxelles II.a u načelu primjenjuje i u ovom slučaju, do promjene nadležnosti (zbog toga što ne postoji pristanak obiju osoba s pravom na skrb, točka (a)) dolazi tek kad dijete dobije novo uobičajeno boravište, kad u državi novog uobičajenog boravišta boravi najmanje godinu dana, kad se smjestilo u novoj sredini i kad je zadovoljen jedan od uvjeta iz točke (b) podtočki i. do iv. U ovom se slučaju dovodi u pitanje podtočka i., u skladu s kojom se zadržavanje nadležnosti ne primjenjuje ako u roku od godine dana nakon što je nositelj prava na skrb saznao ili trebao saznati gdje se dijete nalazi, nikakav zahtjev za predaju nije predan nadležnim tijelima države članice u koju je dijete odvedeno ili u kojoj je nezakonito zadržano (članak 10. točka (b) podtočka i. Uredbe Bruxelles II.a).

Otac je stoga trebao podnijeti zahtjev za vraćanje u roku od godine dana nakon što je saznao za nezakonitost odnosno nakon što je ona nastupila kako bi se očuvala međunarodna nadležnost predmetnih sudova.

Otac ističe da je pristao na vremenski ograničen boravak majke s osobom L u Poljskoj. Nakon isteka tog roka majka se protivno dogovoru koji je naveo otac nije preselila u Švicarsku s osobom L.

Otac u tom pogledu navodi da se dijete nezakonito zadržava u Poljskoj barem od 24. svibnja 2017. (posjet vrtiću). Nadalje, otac tvrdi da su se roditelji dogovorili da će dijete od studenoga 2017. krenuti u vrtić u Švicarskoj.

Općinski sud zaprimio je zahtjev oca za dodjelu prava na skrb 13. srpnja 2018. Rok od godine dana iz članka 10. točke (b) podtočke i. Uredbe Bruxelles II.a poštovao bi se samo ako se uzme u obzir kasniji trenutak, odnosno kretanje u vrtić. U skladu s argumentima iznesenim u postupku vraćanja (nezakonitost od upisa u vrtić u svibnju 2017.), zahtjev nije zaprimljen u roku od godine dana iz članka 10. točke (b) podtočke i. Uredbe Bruxelles II.a.

U ovom se slučaju postavlja pitanje isključuje li postupak na temelju Haške konvencije o otmici djece koji se vodi u Poljskoj daljnje argumente oca ili se u okviru članka 10. Uredbe Bruxelles II.a mogu uzeti u obzir i kasniji trenuci početka roka. U tom bi se slučaju nakon zaključenja postupka vraćanja mogao odgoditi početak roka od godine dana, što u konačnici nije u skladu s namjerom da se u interesu dobrobiti djeteta što prije riješi pitanje prava na skrb.

Nadalje, roditelji se ne slažu oko postojanja roka za boravak majke i djeteta u Poljskoj. Majka osporava da je dogovoren takav rok.

Otac u pogledu tereta iznošenja činjenica i dokazivanja upućuje na načela koja se primjenjuju na dokazivanje pristanka odnosno dogovora u postupcima na temelju Haške konvencije o otmici djece i u skladu s kojima roditelj koji se protivi vraćanju mora dokazati da se podnositelj zahtjeva složio s odvođenjem ili je (naknadno) pristao na njega (vidjeti članak 13. stavak 1. točku (a) Haške konvencije o otmici djece).

Predmetno vijeće smatra da posebna pravila o teretu dokazivanja koja se primjenjuju u postupcima na temelju Haške konvencije o otmici djece nisu primjenjiva na ovaj postupak. Predmet ovog postupka nije vraćanje djeteta u okviru postupka na temelju Haške konvencije o otmici djece, nego zahtjev za dodjelu roditeljske skrbi na koji se primjenjuju postupovna načela koja općenito vrijede za postupke za skrb. Uvjete iz članka 10. Uredbe Bruxelles II.a trebaju neovisno ispitati sudovi države prethodnog boravišta (presuda Suda od 22. prosinca 2010., C-497/10 PPU, t. 62. i sljedeće). U novoj državi boravišta ne postoji obvezanost odlukom o zahtjevu za predaju na temelju Haške konvencije o otmici djece. U tom se pogledu primjenjuje načelo ispitivanja činjenica po službenoj dužnosti iz članka 26. Gesetza über das Verfahren in Familiensachen und in den Angelegenheiten der freiwilligen Gerichtsbarkeit (FamFG) (Zakon o postupku u obiteljskim stvarima i o dobrovoljnoj sudskoj nadležnosti), u skladu s kojim i međunarodnu nadležnost treba ispitati po službenoj dužnosti (Bundesgerichtshof (Savezni vrhovni sud, Njemačka) [*omissis*] [upućivanje na pravnu teoriju] [rješenje od 17. veljače 2010., XII ZB 68/09]). Pritom u postupcima podnošenja zahtjeva, kao što je to predmetni zahtjev za dodjelu roditeljske skrbi u skladu s člankom 1671. BGB-a, zainteresirane strane nose određeni teret iznošenja činjenica koje im idu u prilog. Stoga sud treba na odgovarajući način ocijeniti proturječnosti u argumentima oca.

3. Primjena članka 11. stavka 8. Uredbe Bruxelles II.a

Pravila iz članka 11. stavaka 6. do 8. Uredbe Bruxelles II.a u slučaju odbijanja vraćanja djeteta u postupku na temelju Haške konvencije o otmici djece u skladu s člankom 13. te konvencije zahtijevaju pokretanje postupka za skrb u državi prethodnog boravišta. Povlašteno izvršenje osobito se primjenjuje na odluke o roditeljskoj skrbi koje su donesene nakon odbijanja vraćanja djeteta u postupku na temelju Haške konvencije o otmici djece, koje su obuhvaćene područjem primjene članka 11. Uredbe Bruxelles II.a i koje se odnose na vraćanje (predaju) djeteta u

skladu s člankom 11. stavkom 8. Uredbe Bruxelles II.a te člankom 40. stavkom 1. točkom (b) u vezi s člankom 42. Uredbe Bruxelles II.a.

Otac smatra da se na odluku vijeća o roditeljskoj skrbi kojom se nalaže vraćanje djeteta primjenjuje članak 11. stavak 8. Uredbe Bruxelles II.a, a time i pravila o povlaštenom izvršenju.

Predmetno vijeće smatra, s druge strane, da primjena članka 10. stavaka 6. do 8. Uredbe Bruxelles II.a nužno zahtijeva provedbu postupka na temelju Haške konvencije o otmici djece u okviru odnosa između dviju država članica koje obvezuje Uredba Bruxelles II.a, zbog čega se u ovom slučaju ne primjenjuje članak 11. stavak 8. Uredbe Bruxelles II.a. Članak 11. stavak 8. Uredbe Bruxelles II.a služi lakšoj provedbi odluka o pravu na skrb donesenih nakon postupaka na temelju Haške konvencije o otmici djece koji podliježu posebnim zahtjevima iz članka 11. stavaka 2. do 5. Uredbe Bruxelles II.a. Kao što je to već navedeno, postupak vraćanja u okviru odnosa između Švicarske i Poljske nije bio obuhvaćen područjem primjene Uredbe Bruxelles II.a. U tom slučaju nije relevantno boravište oca, nego pitanje jesu li države uzajamno vezane i obvezane Uredbom Bruxelles II.a.

[omissis] [potpisi, bilješka o ovjeri]